

Arrest

nr. 326 976 van 20 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ANCIAUX
Terhulpensesteenweg 185
1170 WATERMAAL-BOSVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2023 met referthenummer 113925.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 oktober 2023 werd verzoeker door de politiediensten van Grimbergen op heterdaad betrapt op feiten van valsheid in geschrifte, namelijk het gebruiken van een vals rijbewijs.

Diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Grimbergen op 20.10.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam S. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...) 1998

geboorteplaats: MOLDAVIË

nationaliteit: Moldavië (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene is enkel in het bezit van een vals rijbewijs van Moldavië.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Grimbergen op 20.10.2023 werd de betrokkene op heterdaad bet rapt op feiten van valsheid in geschriften.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij met zijn broer en vriend naar België is gekomen om te werken, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Bovendien stelt het sociale leven van betrokkene hem niet niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, r er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert reeds 3 maanden in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt Betrokkene is in het bezit van een vervalst rijbewijs van Moldavië.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 16.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Grimbergen op 20.10.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van valsheid in geschriften.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert reeds 3 maanden in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene is in het bezit van een vervalst rijbewijs van Moldavië.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Grimbergen op 20.10.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van valsheid in geschriften.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Moldavië omdat hij er geen huis of familie meer heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Moldavië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

*Vasthouding
(...)"*

Ook op 20 oktober 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Grimbergen op 20.10.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : (...) 1998

geboorteplaats : MOLDAVIË

nationaliteit Moldavië (Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 20.10.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan:

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Grimbergen op 20.10.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van valsheid in geschriften.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij met zijn broer en vriend naar België is gekomen om te werken, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Bovendien stelt het sociale leven van betrokkene hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.”

Verzoeker werd op 25 november 2023 gerepatrieerd naar Moldavië.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder voert aan dat verzoeker geen belang meer heeft bij de vernietiging van deze verwijderingsmaatregel aangezien deze reeds werd uitgevoerd op 25 november 2023. Volgens verweerder is de eerste bestreden beslissing dan ook uit het rechtsverkeer verdwenen.

Uit het 'verslag vertrek', dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker op 25 november 2023 werd gerepatriëerd naar Chisinau, Moldavië. Er kan aldus niet worden betwist dat de eerste bestreden beslissing reeds werd uitgevoerd.

Verweerder moet aldus worden gevolgd waar hij in zijn nota met opmerkingen aanvoert dat het beroep zonder voorwerp is geworden aangezien de eerste bestreden beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd, is het uit het rechtsverkeer verdwenen, zodat huidige beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zonder voorwerp is geworden en om deze reden dan ook onontvankelijk is.

De exceptie is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de tweede bestreden beslissing

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. De juridische en feitelijke overwegingen dienen te worden vermeld wanneer men een beslissing neemt.

Dat deze artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op straffe van nietigheid dienen te worden gerespecteerd.

Dat voormelde artikelen dienen te worden samengelezen met de formele motiveringsplicht van artikel 62 § 2 Vreemdelingenwet welke stelt dat elke beslissing dient te worden genomen op grond van exacte, pertinente en ontvankelijke gronden.

Voor zover de bestreden handelingen zijn ingegeven door het vermeende valse Moldavische rijbewijs; verzoeker als een potentiële bedreiging van de openbare orde beschouwen.

De verwerende partij houdt er tevens rekening mee dat er een risico bestaat dat verzoeker zich onttrekt.

Aldus moet een administratieve beslissing gemotiveerd worden, conform de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verwant aan de formele motiveringsverplichting.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verduidelijkt dat deze motivering 'de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden'. De motivering moet afdoende zijn.

De motivering moet 'afdoende' zijn, derhalve moeten de motieven, welke tot de beslissing hebben geleid duidelijk, precies, volledig en voldoende zijn.

Een beslissing is dus onvoldoende gemotiveerd wanneer zij enkel berust op een puur subjectief element welke niet gesteund is op de wet noch op de feiten, meer bepaald de idee dat het rijbewijs van de heer S. (...) vals zou zijn.

Het rijbewijs, welke werd voorgelegd door de heer S. (...) is een authentiek Moldavisch rijbewijs. De heer S. (...) heeft zijn rijlessen gevolgd in de Moldavische republiek. Na het rijexamen heeft hij zijn rijbewijs behaald welke hij dus sinds het afleveren ter goeder trouw gebruikt.

Geen enkele juridische beslissing stelt dat het voormelde rijbewijs een frauduleus karakter heeft.

Meer nog, nooit of te nimmer werd de heer S. (...) ingelicht dat dit een frauduleus rijbewijs zou betreffen en ook bij het Parket zal geen dossier gekend zijn rond de heer S. (...) voor een vals rijbewijs of het gebruik maken van een vals rijbewijs.

In elk geval speelt het vermoeden van onschuld in het voordeel van de heer S. (...) nu hij nooit het voorwerp uitmaakte van enige vaststelling, controle of vervolging dienaangaande.

De beslissing tot vasthouding is dan ook op geen enkele juiste grond/reden gestoeld.

De beslissing om de heer S. (...) van zijn vrijheid te beroven is dan ook nietig en de heer S. (...) dient opnieuw te worden vrijgelaten.

Met betrekking tot het door de wederpartij aangevoerde risico van lekkage, artikel 1, 11° van de Wet van 15 december 1980 vermeldt het risico op onderduiken: het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten.

Het is aan de Minister en zijn administratie om het risico op onderduiken af te wegen op basis van de objectieve en ernstige elementen.

Derhalve, als de beslissing tot vrijheidsberoving zich steunt op de bevestiging dat er een vluchtgevaar/onttrekkingsgevaar is, dan komt het aan de bevoegdheid van de rechtsmacht toe om na te gaan of dit risico door de administratie werd getoetst aan de criteria opgenomen in de wet.

Het vluchtgevaar/onttrekkingsgevaar baseren op het feit dat verzoeker zich niet heeft geregistreerd bij een Belgische gemeente is niet voldoende en geeft de autoriteiten niet het recht om te spreken van een reëel en actueel risico op onderduiken.

Een dergelijke beslissing zou niet zijn genomen als er rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Er dient derhalve rekening te worden gehouden met het feit dat de heer S. (...):

- angst heeft voor zijn leven bij een terugkeer naar Moldavië*
- hij familie heeft in België, nl. zijn partner*
- heeft aangegeven in België te willen blijven en er zijn verblijf te regulariseren*
- verblijft en ondersteund wordt door een Belgische familie hetwelke zijn integratie kan vergemakkelijken*
- in het bezit is van een werkaanbod welke zijn economische integratie kan verzekeren (stuk 3)*

Verzoeker wenst u reeds mee te delen dat een verzoek, gebaseerd op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, op korte termijn zal worden neergelegd bij de gemeente Tervuren.

Het is derhalve juridisch en feitelijk onjuist om voor te houden dat de heer S. (...) zijn verblijf niet heeft geregulariseerd en België zou kunnen ontvluchten.

Meer nog, in het verleden werd op 4 juni 2007 reeds een gelijkaardige beslissing genomen door de Raadkamer te Charleroi waarbij werd gesteld dat het vasthouden van betrokken geheel disproportioneel was en niet was gesteund op juiste en adequate informatie welke aan de grondslag lag van de beslissing tot vasthouding."

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 6 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"De rechten van de verdediging in strafzaken, die een algemeen rechtsbeginsel zijn, vereisen dat beschuldigen hun procedure kunnen volgen en zichzelf effectief kunnen verdedigen, dat wil zeggen bijvoorbeeld de rechter-commissaris om huiswerk kunnen vragen of kunnen vragen om te worden gehoord of zelfs te worden geconfronteerd met andere partijen in de procedure.

Als de tegenpartij van mening is dat de verzoeker op heterdaad betrapt is, moet hij het recht hebben om zich voor de Belgische rechtbanken te verdedigen.

Hoewel een bevel om het land te verlaten en een inreisverbod in beginsel en in theorie kunnen worden aangenomen en betekend aan een persoon die geen verblijfsvergunning heeft en een gevaar voor de openbare orde zou vormen, kan deze bevoegdheid van de wederpartij niet algemeen worden toegepast, maar moet zij "per geval" en met evenredigheid worden toegepast.

In casu kan niet worden gesteld dat een evenredigheidstoets is uitgevoerd wanneer het frauduleuze karakter van de vergunning zelfs niet door de Belgische rechterlijke instanties is vastgesteld. De aanvrager moet het vermoeden van onschuld genieten en moet zich in België kunnen verdedigen.

In casu had de wederpartij een evenwicht moeten vinden tussen haar bevoegdheid en verzoeksters rechten van verdediging.

Om deze redenen moeten de bestreden handelingen nietig worden verklaard en moet de tenuitvoerlegging ervan in de tussentijd worden opgeschort."

3.3 De middelen worden samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel, hij zet niet uiteen op welke wijze deze beginselen door de tweede bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre is het tweede middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Het inreisverbod is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een inreisverbod moet worden opgelegd omdat de verwijderingsmaatregel van 20 oktober 2023 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn toestaat. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Daarnaast motiveert verweerder dat een inreisverbod van drie jaar *in casu* proportioneel is aangezien verzoeker werd betrap op feiten van valsheid in geschriften. Verweerder duidt op het bedrieglijk karakter van deze feiten, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde alsook op het element dat verzoeker niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod voor drie jaar opgelegd met toepassing van artikel 74/11, §1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;”

Volgens verzoeker is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd omdat ze enkel berust op een subjectief element, zijnde dat zijn rijbewijs vals zou zijn. Verzoeker beweert dat zijn rijbewijs een authentiek Moldavisch rijbewijs is, dat hij rijlessen heeft gevolgd in Moldavië en dat hij een rijexamen heeft afgelegd waarna hij zijn rijbewijs steeds te goeder trouw heeft gebruikt. Verzoeker betoogt dat er geen enkele

juridische beslissing voorligt waaruit blijkt dat zijn rijbewijs vals is. Verzoeker beroept zich dan ook op het vermoeden van onschuld.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de rechtsgrond voor het opleggen van het inreisverbod, met name het feit dat aan verzoeker geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, niet kan worden betwist. De verwijderingsmaatregel van 20 oktober 2023, waarbij aan verzoeker geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, is inmiddels definitief.

Wat het vermoeden van onschuld betreft, merkt de Raad op dat het feit dat er nog geen juridische beslissing voorligt die vaststelt dat het rijbewijs van verzoeker daadwerkelijk vals is, niet verhindert dat verweerder op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar kan vormen voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder op kennelijk onredelijk wijze, op basis van de vaststellingen gedaan door de politiediensten van Grimbergen, heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

In wezen betwist verzoeker aldus dat hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, omdat hij ontkent dat zijn rijbewijs vals is. Verzoeker brengt echter geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat de vaststellingen die gedaan werden door de politiediensten van Grimbergen foutief of onzorgvuldig zouden zijn. Met het enkele betoog dat hij zijn rijbewijs steeds te goeder trouw heeft gebruikt en met de persoonlijke overtuiging dat het een authentiek rijbewijs betreft, weerlegt verzoeker de gedane vaststellingen niet.

Vervolgens bekritiseert verzoeker dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. Verzoeker stelt dat er rekening diende te worden gehouden met het feit dat hij angst heeft voor zijn leven bij een terugkeer naar Moldavië, dat hij een partner in België heeft, dat hij heeft aangegeven in België te willen blijven en zijn verblijf te regulariseren, dat hij bij een Belgische familie verblijft hetgeen zijn integratie kan vergemakkelijken en het feit dat hij in het bezit is van een werkaanbod hetgeen zijn economische integratie kan verzekeren. Verzoeker stelt een regularisatieverzoek met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te zullen indienen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij met zijn broer en vriend naar België is gekomen om te werken, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Bovendien stelt het sociale leven van betrokkene hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.”

In de eerste plaats merkt de Raad op dat verzoeker melding maakt van een Belgische partner, doch dit met geen enkel concreet bewijsstuk aantoont. Hetzelfde geldt voor de bewering dat verzoeker voor zijn leven vreest in Moldavië. Verzoeker toont geenszins met minstens een begin van bewijs aan dat hij bij een terugkeer naar Moldavië een schending van artikel 3 van het EVRM vreest. Hij zet geenszins concreet uiteen waarom hij voor zijn leven vreest of op welke wijze zijn leven in Moldavië in gevaar zou zijn. Aldus blijft het betoog van verzoeker beperkt tot een ongestaafde bewering, waarmee geen rekening kan worden gehouden.

Verder kan de Raad enkel vaststellen dat uit niets blijkt dat verzoeker heeft getracht zijn verblijfstoestand in België te regulariseren. Er blijkt niet dat verzoeker een verblijfsaanvraag heeft ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er kan dan ook niet worden ingezien welk belang verzoeker bij deze kritiek heeft.

Tenslotte blijkt niet op welke wijze verzoekers voorgehouden integratie – waarvan overigens geen enkel bewijs voorligt – en de werkbeploeiing die hij bij zijn verzoekschrift voegt, eraan in de weg staan dat aan hem een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Het weze herhaald dat verweerder *in casu* op concrete wijze heeft gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar in dit geval proportioneel is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont over enige toelating tot het verrichten van arbeid in België te beschikken.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het vaste rechtspraak is dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (cf. EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002, nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 1 juni 2017, nr. 238.390). Een schending van artikel 6 van het EVRM kan niet worden aangenomen daar de thans bestreden beslissing niet kadert in het burgerlijk recht of strafrecht. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker niet aan toont op welke wijze het bestreden inreisverbod hem verhindert zich voor de Belgische rechtbanken te verdedigen, indien dit noodzakelijk zou zijn. Verzoeker toont niet aan dat hij zich tijdens een eventuele strafrechtelijke procedure niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door diens raadsman.

De middelen zijn dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN